

Arrest

nr. 54 685 van 20 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MERRIE, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Moslim afkomstig uit Brcko en bent u Bosnisch staatsburger.

Op 9 september 1994 vroeg u samen met uw vader S.(...) M.(...) (O.V. 4.370.171) een eerste maal asiel aan in België.

Hierin werd door het Commissariaat-generaal op 2 mei 1996 een technische weigeringsbeslissing genomen omdat u niet voor het gehoor was komen opdagen. U was intussen immers naar Bosnië-Herzegovina teruggekeerd. In Bosnië slaagde u er niet in om identiteitsdocumenten te verkrijgen. U moest hiervoor immers duizend euro betalen en u had tal van documenten (ondermeer uw vaders geboorteakte) nodig, die niet ter uwer beschikking waren.

Op 26 mei 1999 vroeg u een tweede keer in België asiel aan.

U wachtte opnieuw het resultaat van de asielprocedure niet af, omdat uw vader ziek werd en u hierdoor naar Bosnië terugkeerde. Na het overlijden van uw vader in december 1999 verkocht u in de loop van 2000 zijn eigendom. Gezien u uw ooms M.(...) en S.(...) voor de verkoop niet geraadpleegd had, werden zij kwaad en bedreigden ze u. Gedurende een aantal weken werd u bijna dagelijks door hen

geslagen. U diende geen klacht in bij de Bosnische politie, omdat dat niets uithaalt en de politie corrupt is. Uiteindelijk trok u naar de hoofdstad Sarajevo waar u geen problemen met uw ooms meer kende. In dezelfde periode had u ook ernstige gezondheidsproblemen. U had een herseninfarct en u werd hiervoor opgenomen in het ziekenhuis van Brcko. U werd er onderzocht en kreeg er medicatie. De omstandigheden in het ziekenhuis waren echter schrijnend: er was absoluut geen hygiëne en als er geen geld betaald werd, werd men niet goed behandeld.

In april of mei 2000 trok u opnieuw naar België en in augustus of september 2000 reisde u door naar Nederland, waar u geen asielaanvraag indiende.

Na uw verblijf in Nederland keerde u in 2001 naar Tuzla (Bosnië-Herzegovina) terug. U had er weliswaar geen problemen met uw ooms meer, maar u werd er om een voor u onverklaarbare reden – u bezat immers geen identiteitsdocumenten – opgeroepen om er uw dienstplicht te vervullen. U was verbaasd en kwaad en u ging niet op deze convocatie in. U ging daarop opnieuw naar België en enige tijd later trok u wederom voor een aantal dagen naar Brcko. U woonde toen ook nog een tijdje in Sarajevo.

In 2003 trok u naar Nederland.

Sinds 2005 vestigde u zich definitief in België.

Gezien u aan het werk was, diende u niet onmiddellijk een asielaanvraag in. Uiteindelijk diende u alsnog op 26 november 2010 een derde asielaanvraag in.

U verklaarde uit vrees voor uw ooms niet naar Bosnië terug te kunnen keren. U voegde hieraan toe dat u in Bosnië niets of niemand meer heeft.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u geen documenten neer.”

1.2. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 6 januari 2011 dat hij in België nooit een tweede asielaanvraag heeft ingediend en dat hij de documenten en verklaringen, waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken, nooit heeft bijgebracht of afgelegd.

Hij verwijst hiertoe naar de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn verhoor op 17 december 2010 (p. 12): “dat ben ik niet, die persoon is veel te dik op die foto” of nog “Dit is een totaal ander persoon. Ik schrik daar nu echt van. Ik weet daar helemaal niets van” en ook “ik verschiet er echt van. Ik begrijp er niets van” alsook “dat is iemand anders, dat ben ik niet, daar ben ik 100% van overtuigd”.

Hij geeft te kennen dat het verschil tussen de foto op de bijlage (tweede asielaanvraag uit 1999-2000) en de persoon van verzoeker kan worden vastgesteld aan de hand van de gegevens uit het administratieve dossier. De fotogegevens daaruit komen niet overeen met de foto op de verklaring van verblijf waarvan hij bij huidig verzoekschrift een kopie voegt. Deze foto uit stuk 2 zou dan weer wel overeenkomen met de fotogegevens aanwezig in het dossier van de asielaanvraag van zijn vader S. M. uit 1994.

De Raad merkt op dat verzoeker de overige asielmotieven niet betwist.

1.3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn nota van 11 januari 2011 erkent dat er sprake is van een persoonsverwisseling -twee personen met dezelfde naam maar met een andere geboortedatum en geboorteplaats en nationaliteit- waardoor de informatie betreffende een tweede asielaanvraag in het administratief dossier van verzoeker geen betrekking heeft op verzoeker zelf. De commissaris-generaal doet dan ook afstand van de vaststellingen die aangaande verzoeker zijn identiteit in de bestreden beslissing gemaakt zijn.

1.4. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve 1 dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat door verschillende tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen uw algemene geloofwaardigheid fundamenteel op de helling komt te staan.

Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u immers E.(...) M.(...) te heten, geboren op 9 juni 1976 te Bijelo Polje. U verklaarde toen Montenegrijn te zijn.

Ter staving van deze beweringen legde u twee identiteitsdocumenten, i.e. een rijbewijs en een licna karta (identiteitskaart) neer (DVZ 2e AA, vragen 4, 5 en 6; CGVS-vragenlijst d.d. 8 mei 2000, vragen 5, 6 en 8)).

Bij uw derde asielaanvraag beweerde u echter E.(...) M.(...) te heten. U verklaarde geboren te zijn op 9 januari 1977 te Brcko. U beweerde Bosnisch staatsburger te zijn.

Hiermee geconfronteerd, ontkende u ooit verklaard te hebben Montenegrijns staatsburger te zijn (CGVS, p. 2-3; p. 12).

Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen afdoende uitleg voor deze ernstige tegenstrijdigheden, temeer daar u er bij uw derde asielaanvraag geenszins in slaagde uw beweerde identiteit en nationaliteit te staven.

U beweerde weliswaar dat uw vader uw voormalige Joegoslavische identiteitsdocumenten in het kader van zijn asielaanvraag neerlegde (CGVS, p. 7-8). Dit blijkt echter niet uit uw vaders administratieve dossier. Uw bewering dat u in Bosnië sinds 1994 niet over identiteitsdocumenten beschikte en er evenmin aan kon geraken heeft u ook niet aannemelijk gemaakt (CGVS, p. 7-8).

Dit wordt overigens bevestigd door een voorname ongerijmdheid in uw verklaringen. U verklaarde in dit verband dat, gezien u er niet achter kon komen waar uw vader geboren was, u geen identiteitsdocumenten kon aanvragen (CGVS, p. 8). Later, tijdens hetzelfde gehoor, zei u echter dat uw vader in Bijelo Polje (Montenegro) geboren is (CGVS, p. 11) om dan uiteindelijk te beweren dat uw vader in Rozaj (Montenegro) het levenslicht zag (CGVS, p. 13).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen betreffende de geboorteplaats van uw vader, ontkende u enkel uw eerder afgelegde verklaringen (CGVS, p. 13), hetgeen geen afdoende verklaring is voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde redenen waarom u sinds 1994 geen Bosnische identiteitsdocumenten kon verkrijgen.

Toen u gewezen werd op het feit dat u door het neerleggen van valse documenten in het kader van uw tweede asielaanvraag uw identiteit geenszins aannemelijk gemaakt had en u hierop gevraagd werd om originele identiteitsdocumenten neer te leggen, gaf u aan dat u identiteitsdocumenten via de Bosnische ambassade zou proberen te krijgen. U kreeg hiervoor twee werkdagen de tijd (CGVS, p. 12). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dergelijke documenten vooralsnog, hoewel de termijn reeds verstreken is, niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan.

Bovenstaande bevindingen nopen er dan ook toe te besluiten dat uw geloofwaardigheid in het algemeen en de geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit en nationaliteit in het bijzonder fundamenteel ondergraven worden.

Het feit dat u uw identiteit niet aantoot, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, enz.).

Daarnaast dient er te worden gewezen op het feit dat, ondanks het feit dat u sinds 2005 onafgebroken in België verblijft, u pas op 26 november 2010 een nieuwe asielaanvraag indiende.

Als verklaring hiervoor zei u dat vrienden u toevertrouwden dat het in een asielcentrum niet aangenaam vertoeven is en u was bovendien aan het werk (CGVS, p. 7).

Uw laattijdige asielaanvraag en uw uitleg hiervoor zijn echter geenszins in overeenstemming te brengen met het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende uw bewering in 2001 een convocatie in verband met uw dienstplicht ontvangen te hebben, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van dit probleem op de helling komt te staan door een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u voor desertie uit het Joegoslavische leger veroordeeld te zijn en u legde uw veroordeling d.d. 28 juni 1999 ook daadwerkelijk neer (DVZ 2e AA, vraag 42).

Bij uw derde asielaanvraag verklaarde u evenwel dat u vóór 2001 nooit voor uw legerdienst opgeroepen werd (CGVS, p. 9).

Hiermee geconfronteerd gaf u de weinig afdoende uitleg dat u er niets van begreep en dat u de omwille van desertie veroordeelde persoon niet was (CGVS, p. 12). Dat er aan de door u beweerde oproepingsbrief slechts weinig geloof gehecht kan worden blijkt voorts uit het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier dat inwoners van het district Brcko vrijgesteld zijn van militaire dienstplicht. Dat u opgeroepen werd om zich op de gemeente Brcko aan te melden voor uw dienstplicht, is in het licht van deze informatie dan ook weinig geloofwaardig.

Deze bevinding wordt tot slot bevestigd door het feit dat het weinig aannemelijk is dat u, ondanks het feit dat u ondanks het feit dat u sinds 1994 niet als burger in Bosnië geregistreerd was, toch voor uw militaire dienst opgeroepen zou zijn (CGVS, p. 8). U verklaarde dat de convocatie toekwam bij uw vriend H.(...) H.(...) in Tuzla bij wie u toen verbleef (CGVS, p. 10).

Geconfronteerd met het feit dat u niet in Bosnië geregistreerd was, zei u plotsklaps dat u wel in Tuzla geregistreerd werd door een vriend van H.(...) H.(...) die bij de politie werkte (CGVS, p. 10). Gezien uw eerdere verklaring sinds 1994 niet over Bosnische identiteitsdocumenten beschikt te hebben, is deze uitleg echter geenszins aannemelijk. U wist overigens niet of er (juridische) gevolgen waren ten gevolge van het feit dat u niet op de oproeping inging (CGVS, p. 11).

Dat u hierover niet over informatie beschikte, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van uw asielrelaas, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw bewering door de Bosnische autoriteiten opgeroepen geweest te zijn om uw militaire dienst te vervullen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, toen u geconfronteerd werd met het feit dat de militaire dienstplicht in Bosnië intussen afgeschaft is, u aangaf omwille van de militaire dienstplicht geen vrees meer ten aanzien van de Bosnische autoriteiten te koesteren (CGVS, p. 11).

Aangaande de problemen met uw ooms dient er voorts vastgesteld te worden dat deze problemen louter interpersoonlijk, gemeenrechtelijk en lokaal van aard zijn. U had in Bosnië immers enkel met die twee ooms – die net als u Moslims zijn – problemen. Met andere medeburgers kende u geen problemen. U had een conflict met die ooms omdat u een eigendom van uw vader verkocht had zonder hen te consulteren. Toen u zich na het conflict met uw ooms in Sarajevo en Tuzla ging vestigen, had u met hen geen problemen meer, gezien ze niet wisten dat u daar verbleef (CGVS, p. 12-15).

Deze door u beweerde problemen houden dan ook op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient immers op gewezen te worden dat internationale bescherming pas kan worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen.

Naar aanleiding van de problemen met uw ooms heeft u echter nooit bij de Bosnische autoriteiten klacht ingediend. U deed dit niet omdat u de politie en/of de internationale autoriteiten toch niets doen en corrupt zijn (CGVS, p.14).

Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw nalaten, gezien de autoriteiten niet kunnen optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat in Bosnië noch steeds een internationale politiemacht actief is (European Union Police Mission, EUPM – opvolger van de International Police Task Force, IPTF), bemand door politieofficieren van verschillende Europese staten, die verantwoordelijk is voor de reorganisatie en werking van en de controle op de politiediensten in Bosnië. De EUPM staat de lokale politie bij in haar strijd tegen de (georganiseerde) misdaad en tegen corruptie. De EUPM zet zich hier actief voor in en onderneemt daartoe diverse initiatieven.

Betreffende uw gezondheidsproblemen – u had een herseninfarct – kan nog opgemerkt worden dat u hiervoor in het ziekenhuis van Brcko behandeld werd. U werd er onderzocht en negen dagen opgenomen. U kreeg medicatie. U gaf weliswaar aan dat het gezondheidssysteem in Bosnië corrupt is, maar u voegde hieraan toe dat u beter dan andere patiënten behandeld werd omdat u geld gaf. Bovendien was er een probleem met hygiëne en waren de omstandigheden niet goed (CGVS, p. 15-16).

Deze door u aangehaalde medische problemen houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming.

U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Betreffende uw stelling dat u in Bosnië niets meer heeft (CGVS, p. 15), kan ten slotte nog toegevoegd worden dat dit een probleem betreft van louter economische aard dat als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u hierom een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

1.5. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat de commissaris-generaal zich schuldig maakt aan *“machtsoverschrijding, schending van het recht door gebruik van onjuiste motieven”* doordat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op documenten en/of verklaringen om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken, terwijl hij deze helemaal niet heeft afgelegd of afgeleverd (zie 1.4).

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing om die redenen te vernietigen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad neemt er nota van dat de commissaris-generaal in zijn nota van 11 januari 2011 erkent dat er in zijn beslissing sprake is van een persoonsverwisseling waardoor de informatie aangaande een tweede asielaanvraag in het administratief dossier van verzoeker, geen betrekking heeft op verzoeker zelf en dat hij afstand doet van de vaststellingen die aangaande de -verkeerde- identiteit van verzoeker, namelijk geboorteplaats en datum, nationaliteit, rijbewijs en licna karta (zie 1.4., 7de t.e.m. 11de regel), in de bestreden beslissing gemaakt zijn.

Deze materiële vergissing op zich is echter niet afdoende om afbreuk te doen aan de overige vaststellingen van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van het relaas van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de overige vaststellingen in de bestreden beslissing, zijnde deze die geen verband houden met de -verkeerdelijk- weerhouden tweede asielaanvraag in België van verzoeker, te weerleggen.

De Raad neemt deze vaststellingen over en schaaft er zich achter.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Noch de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt toegekend.

Verzoeker doet ter terechtzitting afstand van de in het verzoekschrift (zie p. 2 en 3) aangevoerde machtsoverschrijding. De Raad gaat daar derhalve niet verder op in.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE